

въ друга нова точка при всѣко свое послѣдующе обръщаніе? *Ако слънце-то, въ годишно-то си движеніе, остави подиръ себе си огненна дия, коя-то да показва негова пхть между звѣзды-тѣ, то было намѣрено, че по тѣзи огненна дия то върви съ неуклонна точность отъ година на година, отъ вѣкъ до вѣкъ. На скоро было открыто, че за мѣсяца това съвѣсмъ не было тѣй. Ако да можеше и той да остави подира си единъ сребьренъ конецъ отъ свѣтлина, кой-то да опасва небе-то, то крайща-та на този конецъ нѣмаше да са посрѣщатъ, но щѣхъ да са размѣтешватъ при всѣко обръщаніе на мѣсяца и той щѣше да прѣсича слънчова огненъ пхть, въ точки, кои-то лѣжатъ на западъ отъ първоначално-то прѣсичаніе. Тѣзи точки на прѣсичаніе-то были нарѣчени **лунны възлы**. При всѣко обръщаніе възела са унасялъ се по къмъ западъ, тѣй що-то почти слѣдъ деветнадесять години възела обыкалъ по това сжщо-то направленіе всичка-та еклиптика. Продължително и търпѣливо вардилъ и чакалъ астрономъ-тѣ: всяко затмѣніе съ точность наблюдавалъ и обстоятелства-та, кои-то го придружавали, записвалъ, до като най-послѣ мракъ-тѣ захваналъ да са разсѣйва и заря отъ свѣтлина озарила негова умъ. Той намѣрва, че слънчово затмѣніе са случава само тогасъ, кога-то **новыя мѣсяць, въ минута-та на новолуніе-то, прѣсича пхтя на слънце-то**. Това е было велико-то открытіе. Той държи ключа, съ кой-то мысли, че ще отключи страшна-та тайна, и сега, съ удвоена енергія, той са рѣшава да го вложи въ ключалница-та, и да отвори съвършенно врата-та.

За да са прѣдскаже едно слънчово затмѣніе, астронома трѣба да прѣминува отъ едно новолуніе до друго, до като най-послѣ са намѣри таквось новолуніе, кое-то трѣба да са случи въ сжщо-то врѣме, въ кое-то мѣсяца прѣминува отъ една-та страна на слънчова пхть на друга-та. Това дѣйствително было възможно. Той точно знае періода отъ едно новолуніе до друго и отъ едно прѣминуваніе еклиптика-та до слѣдующе-то. Съ жадно око съзира той положеніе-то на мѣсяца на небе-то и негова възрасть, той бърже исчислява, дѣ ще са намѣри при слѣдующе-то си измѣненіе. Да рѣчемъ, че той ще намѣри, че новолуніе-то трѣба да са случи далечъ отъ слънчова пхть; като знае това, той испытва слѣдующе-то обръщаніе на мѣсяца и намѣрва, че мѣсто-то на новолуніе-то пада поблизо до слънчова пхть, а слѣдующе-то още по-близо; по този начинъ, като върви напрѣдъ съ всепроницающа-та сила на умъ-тѣ си, той най-послѣ намѣрва таквъ новъ мѣсяць, кой-то ще са случи именно въ сжща-та минута, коя-то той исчислилъ за прѣминуваніе-то му прѣзъ слънчова пхть. Тука той са спира и възвѣстява на изумленны-тѣ жители на свѣта, че въ день-тѣ, въ кой-то ще са случи таквось новолуніе, слънце-то ще угасне въ мракъ-тѣ на затмѣніе-то. Дързновенно прѣдсказаніе! Тайнственъ пророкъ! Съ какво ли прѣзреніе непросвѣщенно-то человечество трѣба да е приело туй тържественно обявленіе! Колко ли полегка сж са изминували мѣсяцы-тѣ; и съ какво ли нетърпѣніе суровыя философъ трѣба да е чакалъ деня, кой-то или ще го увѣнчѣй съ побѣда, или ще го събори въ прахъ на погибель и посрамленіе за него. За това врѣме-то хвърка съ жоршумены крыла, день слѣдъ день, и най-послѣ часть слѣдъ часть тѣжко са изминувать. Послѣдня-та нощъ заминала; мѣсяца исчезналъ отъ него-